

Arrest

nr. 110 382 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 2 oktober 1987 in Dopa, onderdeel van het dorp Ruza Khel in het district Nijrab van de provincie Kapisa en u bent daar blijven wonen tot uw vertrek uit Afghanistan. Vanaf 2001 (1380) verbleef u tijdens de week echter vooral in Kabul omwille van uw studies en later uw werk. U bezit de Afghaanse nationaliteit, bent Tadjiek van etnie en soennitisch moslim van religie.

U studeerde voor assistent apotheker. Na uw studies deed u zes maanden stage in het Indira Gandhi kinderziekenhuis in Kabul en op 13 november 2008 kon u daar aan de slag in de apotheek van de spoedafdeling. Later werd u verantwoordelijk voor de aanvoer van medicijnen uit het centrale depot

van het ministerie van gezondheid. Daarvoor had u toestemming om met een auto het ziekenhuis binnen te rijden.

In juli 2012 kreeg u telefoon terwijl u in Kabul was. De man aan de andere kant van de lijn stelde zich voor als talib, gaf aan te weten wie u bent door details te geven over uw naam, afkomst en werk, zei vervolgens dat ze uw medewerking wilden en hing dan op. U dacht dat het misschien om een vergissing ging en hechtte er niet te veel belang aan. Drie dagen later kreeg u een tweede telefoonoproep. De persoon stelde zich opnieuw voor als talib en gaf opnieuw persoonlijke gegevens over u. Toen hij weer zei dat ze uw medewerking wilden, reageerde u door te vragen hoe u hen zou kunnen helpen, want u bent maar medisch personeel. Daarop zei de man dat u goederen in het ziekenhuis kan brengen aangezien u verantwoordelijk bent voor de bevoorrading. Ze zouden u twee kartonnen dozen meegeven, maar de details zouden besproken worden wanneer u voor het weekend weer in Nijrab was.

U ging het nummer waarmee men u belde checken bij een vriend in een telecombedrijf, maar hij kon u enkel zeggen dat dit nummer niet geregistreerd was en voor de eerste keer werd gebruikt om u te bellen.

Die donderdagavond ging u voor het weekend naar huis en u verwachtte dat de taliban vrijdag naar de moskee zou komen om u over hun plannen aan te spreken want ze kwamen soms mensen oproepen tot de jihad op vrijdagen. In dat geval zou u via uw vader en de dorpsoudsten uw probleem met de taliban bespreken en een oplossing zoeken.

Toen u die donderdagavond van het gebed terugkwam vonden jullie echter een brief van de taliban. In die brief vroeg men u opnieuw om medewerking want het ziekenhuis lag op een plaats waar zich veel buitenlandse troepen bevonden. Nu beseftte u dat dit een ernstig probleem voor u persoonlijk was en dat niemand dat zou kunnen oplossen. U keerde onmiddellijk terug naar Kabul en kwam niet meer in Nijrab. Aan de telefoon sprak u met uw vader en hij zei u een huurhuis te zoeken zodat de hele familie naar Kabul kon komen. Tien dagen nadat u de eerste brief had gekregen vond u echter een dreigbrief in uw kamer in Kabul. Hierin kondigden de taliban aan dat ze u vanwege uw weigering om hen te helpen zouden ombrengen. U belde uw vader hierover en hij raadde u aan Afghanistan te verlaten. Via een kennis vond uw vader binnen vijf dagen een smokkelaar en met hem verliet u rond 14 augustus 2012 Afghanistan. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk reisde u naar België waar u op 4 september 2012 asiel aanvraagde.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw taskara, een badge van uw werk, een aanbevelingsbrief van het Indira Ghandi ziekenhuis, een certificaat van een databankopleiding, uw arbeidscontract, twee certificaten van medische cursussen, uw middelbaar diploma, uw apothekersdiploma, een certificaat van een cursus Engels, een bankkaart en twee brieven van de taliban.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen.

Ten eerste kan het handelen van de taliban zoals u het schetste niet overtuigen: het had geen enkel nut dat zij de moeite namen om u twee keer te bellen en u een brief te sturen vóór het moment waarop u hen zou ontmoeten (zie gehoorverslag CGVS dd. 15/02/2013, p. 14, 15, 18). Men zou kunnen redeneren dat ze dit deden om te polsen of u akkoord zou gaan of om er zeker van te zijn dat u wel naar Nijrab zou komen dat weekend, maar dat was duidelijk niet de bedoeling want naar deze zaken vroegen ze u niet en door heel snel op te hangen gaven ze u ook niet echt de kans om te reageren (zie CGVS p. 14, 15, 16, 18). Het doel was evenmin om u al over hun voorstel te doen nadenken, want dat vroegen ze niet van u. Het enige dat ze bereikten was u dusdanig intimideren dat u niet meer op de ontmoeting hebt gewacht zodat ze hun plan niet konden verwezenlijken. Verder gaven ze u ook ruim de kans om het ziekenhuis op de hoogte te brengen of de veiligheidsdiensten te contacteren.

Aangezien ze sowieso van plan waren om u persoonlijk aan te spreken is het niet logisch dat ze dat niet op de eerste plaats deden. U verklaarde dat ze normaal naar het vrijdaggebed komen en dat u in de weekends gewoonlijk in Nijrab was (zie CGVS p. 3, 16), dus het was geen enkel probleem voor hen om bij die gelegenheid met u over hun plannen te spreken. Op die manier hadden ze u onmiddellijk duidelijk kunnen maken dat ze het serieus meenden en hadden ze u niet de kans gegeven om te ontkomen of om hun plannen te verhinderen. Het is niet aannemelijk dat de taliban zo inefficiënt met u zouden communiceren.

Ten tweede is ook uw gedrag in dit relaas niet altijd logisch. Na de eerste oproep dacht u in eerste instantie dat het een vergissing was (zie CGVS p. 15, 16), omdat u er van uitging dat u als apotheker niet van nut zou zijn voor de taliban. Dit kan echter moeilijk overtuigen aangezien u verklaarde dat de mensen van het ziekenhuis zich wel bedreigd voelden toen enkele jaren geleden

enkele Indische dokters van het ziekenhuis het slachtoffer werden van een zelfmoordaanslag (zie CGVS p. 12). U moet zich dus wel bewust zijn geweest dat het ziekenhuis een doelwit voor de taliban kon vormen, zeker wanneer u de strenge veiligheidsmaatregelen in het ziekenhuis zag (zie CGVS p. 12, 17).

Verder verklaarde u dat u na de twee telefoongesprekken een plan had om dit probleem aan te pakken: u zou de taliban ontmoeten en vervolgens met uw vader en de dorpsoudsten voor een oplossing zorgen (zie CGVS p. 16, 18). Zulke onderhandelingen hadden in het verleden al plaats gevonden toen de taliban meisjes wilden verbieden naar school te gaan, of toen het dorp toestemming wilde hebben voor de bouw van een weg of een school (zie CGVS p. 16, 17). Op dit moment wist u al dat de taliban wel degelijk u, en u specifiek, wilden contacteren – ze hadden immers duidelijk gemaakt dat ze veel persoonlijke gegevens van u hadden (zie CGVS p. 14) – en u wist dat u voor hen materiaal in het ziekenhuis zou moeten smokkelen waardoor men kan veronderstellen dat u begreep dat ze daar weinig goeds van zin waren, zeker omdat u zich al bewust moet zijn geweest van de gevoelige aard van het ziekenhuis, zoals hierboven werd besproken. Dan kreeg u de brief. In die brief vroeg men u opnieuw om medewerking en vermeldde ze het strategisch belang van de locatie van het ziekenhuis aangezien het op een plaats lag waar veel troepen waren, en dat ze daar een aanslag wilden plegen (zie CGVS p. 14, 19 en zie de vertaling van de dreigbrieven toegevoegd aan het administratief dossier). In feite vertelde deze brief u dus niets dat u niet al had kunnen weten. Dan is het niet logisch dat u na de ontvangst van deze brief ineens uw voornemen om via de dorpsoudsten te onderhandelen liet varen en wegvluchtte uit Nijrab (zie CGVS p. 16, 18-19). U stelde dat u begreep dat het serieus was toen u de brief kreeg in Nijrab, maar eerder zei u ook al dat u het probleem reeds ernstig nam en bang werd toen u de tweede keer werd opgebeld (zie CGVS p. 15) en dat u toen ook al naar een oplossing zocht (zie CGVS p. 16, 18). U oppert ook dat u uw plan liet varen omdat u door de brief inzag dat het een persoonlijk probleem van u was, als tegengesteld tot iets dat het hele dorp aanbelangt zoals meisjesonderwijs en openbare werken, en dat de dorpsoudsten daardoor niet zouden kunnen tussenkomen (zie CGVS p. 18). Het is echter niet geloofwaardig dat u de telefoonoproepen niet als heel persoonlijk en gericht zou ervaren hebben wanneer men u persoonlijke gegevens over uw leven en uw werk opsomt (zie CGVS p. 14).

Hiernaast is het ook opmerkelijk dat u geen enkele stap ondernam om het ziekenhuis op de hoogte te brengen (zie CGVS p. 17). Men kan er nochtans van uitgaan dat u vermoedde dat er plannen bestonden om in of vanuit het ziekenhuis een aanslag te plegen. U dacht dat u meer problemen zou krijgen door hen op de hoogte te brengen, maar u zou dat bij voorbeeld ook vanuit het buitenland hebben kunnen doen. U dan ook gevraagd naar deze toch wel bizarre handelswijze, stelt u dat de taliban niemand anders zouden kunnen vinden om de goederen in het ziekenhuis binnen te smokkelen, een antwoord dat moeilijk kan overtuigen want in ieder geval uw opvolger zou waarschijnlijk dezelfde toegang tot het ziekenhuis hebben als u (zie CGVS p. 17).

Ten slotte is het opmerkelijk dat de taliban u met hun laatste brief eigenlijk waarschuwden dat ze u zouden vermoorden (zie vertaling dreigbrieven). Het kan niet overtuigen dat ze de moeite namen om ongemerkt uw kamer binnen te dringen om deze brief achter te laten, waarmee ze u in staat stelden om uzelf in veiligheid te brengen, in plaats van rechtstreeks hun voornemen uit te voeren (zie CGVS p. 15, 19). Gegeven dat de brief een terdoodveroordeling van de taliban is (zie vertaling dreigbrieven), is het trouwens ook vreemd dat u zich niet meer kon herinneren of die terdoodveroordeling voorwaardelijk was of niet (zie CGVS p. 19).

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u het relaas over de talibanbedreigingen die u zou hebben ondervonden niet aannemelijk hebt gemaakt. Het feit dat u in de medische sector werkzaam bent maakt op zich niet dat u persoonlijk een doelwit zou vormen voor de taliban. Het EASO rapport van december 2012 maakt duidelijk dat opstandelingen medisch personeel gewoonlijk laten begaan en hen meestal slechts viseren door de aanwezigheid van andere factoren (zie EASO COI Report – Afghanistan, toegevoegd aan het administratief dossier, p. 83-85), zoals bij de aanval op de Indische dokters. U hebt, en zoals reeds werd aangestipt, de door u aangehaalde problemen totaal niet aannemelijk gemaakt.

De dreigbrieven die u voorlegde zijn slechts kopieën en hebben sowieso maar bewijswaarde in zoverre ze kaderen in een geloofwaardig en coherent verhaal, wat hier niet het geval is. De overige documenten ondersteunen uw identiteit, uw opleiding(en) en uw werk, zaken die het CGVS niet in twijfel trekt.

Om deze redenen wordt u het vluchtelingenstatuut geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de

Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

U verklaarde van de provincie Kapisa afkomstig te zijn, maar gezien uw verklaringen over uw langdurig verblijf in Kabul en uw studies en werkzaamheden daar, mag men veronderstellen dat u over de capaciteiten beschikt om daar een leven op te bouwen. Daarom dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 1, A (2) eerste alinea van de Conventie van Genève betreffende de status van de vluchtelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker merkt op dat, waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat hij de brieven die hij heeft voorgelegd niet woord voor woord heeft kunnen vertalen, de documenten opgemaakt zijn in het Pashtou. Verzoeker heeft enkel Pashtou geleerd op school en kreeg maar enkele uren les in het Pashtou. Voor het overige gebeurde alles in het Dari en dit is ook de taal die hij thuis en op het werk sprak. Verzoeker beheerst het Pashtou goed als spreektaal, maar niet om te schrijven. Er werd verzoeker gevraagd om de inhoud van de brieven weer te geven en dit heeft hij ook gedaan. Hij heeft met zijn eigen woorden uitgelegd waarover het ging en

maakte met andere woorden een korte samenvatting van de zaken die erin vermeld zijn. Verzoeker deelde tijdens het gehoor ook mee dat hij niet de exacte bewoordingen van de brieven gebruikte en deelde de essentiële zaken mee. Dat verzoeker niet de volledige inhoud kon geven, wijst dan ook nergens op. De interviewer heeft een aantal zaken zeer subjectief beoordeeld. Zo haalt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan dat het niet logisch is dat de taliban verzoeker niet eerst persoonlijk hebben aangesproken, maar eerder via de telefoon en via een brief, terwijl verzoeker over bepaalde zaken enkel zijn gedachten heeft gezegd. Zo ging verzoeker er van uit dat de taliban hem persoonlijk zouden aanspreken in zijn dorp, gezien hij om de paar weken naar zijn dorp ging en gezien de taliban vaak bij het vrijdagsgebed hun preken hielden. Verzoeker dacht ook om de zaak met zijn vader te bespreken en eventueel de hulp van dorpsoudsten in te schakelen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haalt aan dat het onmogelijk is om de hulp van de dorpsoudsten te vragen gezien ze verzoeker deze keer effectief zochten, maar vergeet hier rekening te houden met de gewoontes en gebruiken van Afghaanse dorpen waar men steeds probeert de zaken minnelijk te regelen met hulp van de dorpsoudsten. Deze zaken waren de gedachten van verzoeker en iedereen denkt anders over het aanpakken van een bepaalde zaak, hoewel dit volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen misschien verkeerd of ongebruikelijk is. Dit kan verzoeker dan ook niet kwalijk genomen worden. In het geval verzoeker geen hulp ging inroepen van de dorpsoudsten had het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing aangehaald dat verzoeker zonder enige hulp te hebben gevraagd uit Afghanistan vertrokken is. Verzoeker heeft het ziekenhuispersoneel niet op de hoogte gebracht van zijn problemen gezien hij eerst zelf met de hulp van zijn vader en de dorpsoudsten een oplossing wou zoeken. Na het ontvangen van de tweede brief heeft hij het ziekenhuispersoneel ook niet op de hoogte gesteld, gezien niemand nog hulp kan bieden als je als burger op de lijst van de taliban terugkomt. De veiligheidsdiensten wilde verzoeker niet inschakelen omdat zij niet de nodige bescherming kunnen bieden en verzoeker geen vertrouwen heeft in hun diensten. Er is in de bestreden beslissing nergens sprake van tegenstrijdigheden of onduidelijkheden, maar enkel van redeneringen die volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet logisch zijn, hetgeen zeer subjectief is. Verzoeker was ook van plan in Kabul te gaan wonen nadat hij van zijn dorp was vertrokken en was daar effectief op zoek naar een huis zodat zijn familie bij hem kon intrekken. Door de tweede brief die hij ontving moest hij echter afzien van zijn intern vluchtalternatief, gezien hij op de lijst van de taliban staat. Verzoeker is afkomstig van de provincie Kapisa en bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming moet dan ook deze provincie in aanmerking genomen worden. Verzoeker citeert in deze het ambtsbericht van augustus 2011 van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat de veiligheidssituatie in 2010-2011 het meest gewelddadige jaar was sinds de val van de taliban in termen van veiligheidsincidenten en aantallen burgerslachtoffers. Verzoeker merkt nog op dat hij niet naar de Afghaanse autoriteiten kan gaan, gezien de autoriteiten nauwelijks in staat zijn om de Afghaanse bevolking bescherming te bieden. Verzoeker citeert vervolgens het standpunt van het UNHCR over gedwongen terugkeer. Artikel 3 EVRM bepaalt nog dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het EHRM heeft volgens verzoeker reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 EVRM. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat ze tot de bedoelde groep behoort. Het Commissariaat-generaal moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden handeling. Bij het nemen van de bestreden beslissing werd hiermee volgens verzoeker geen rekening gehouden.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een

voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Vooreerst merkt de Raad op dat de werkzaamheden van verzoeker in de apotheek van de spoedafdeling in het Indira Ghandi kinderziekenhuis in Kabul niet ter discussie staan. De bijzonder gedetailleerde verklaringen van verzoeker omtrent zijn werkzaamheden staan echter in schril contrast met de vage en incoherente verklaringen met betrekking tot de bedreigingen van de taliban die verzoeker zou hebben gekregen. Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker stelt dat hij de eerste telefoon niet serieus nam en dacht dat iemand hem per ongeluk belde (stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 3 en stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15 en 16). Verzoeker verklaart immers dat de beller zich bij de eerste telefoon reeds kenbaar maakte als taliban en persoonlijke informatie over verzoeker gaf (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 14). Bovendien stelt verzoeker dat de mensen van het ziekenhuis zich bedreigd voelden toen enkele jaren geleden enkele Indische dokters het slachtoffer werden van een zelfmoordaanslag en stelt hij dat de taliban voordien ook vaak materiaal het ziekenhuis probeerden in te smokkelen maar niet voorbij de security geraakten, waardoor zijn verklaring dat hij dacht het een vergissing was omdat hij als apotheker niet van nut kon zijn voor de taliban niet aannemelijk is (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 12, 16 en 17). Daarnaast stelt verzoeker dat hij na de twee dreigtelefoons van plan was om samen met zijn vader en de dorpsoudsten een oplossing te zoeken (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 16 en 18). Bij het ontvangen van de eerste dreigbrief zou verzoeker echter beseft hebben dat het een serieus en persoonlijk probleem is dat niemand kon oplossen, aangezien de ouders enkel naar de taliban gingen voor algemene problemen van het dorp, maar niet voor iemand zijn privéproblemen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 17 en 18). Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker door deze eerste dreigbrief plots volledig van mening veranderde, aangezien verzoeker reeds op het moment dat hij de telefoons kreeg wist dat de taliban hem persoonlijk aanspraken door de persoonlijke gegevens die zij over hem konden vertellen en wist dat zij wilden dat hij materiaal binnensmokkelde in het ziekenhuis, hetgeen in de dreigbrief gewoon herhaald wordt (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 14 en 15). De verklaring van verzoeker dat hij na de telefoons niet zeker was of ze hem vroegen voor samenwerking houdt geen steek, gezien verzoeker eerder in het gehoor expliciet stelde dat zij dit vermeldden toen zij hem belden (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 14, 15 en 19). De algemene bewering dat het de gewoonte en het gebruik is in Afghanistan om de zaken steeds minnelijk te regelen met behulp van de dorpsoudsten doet hier geen afbreuk aan. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat deze zaken slechts gedachten waren van verzoeker en dat iedereen anders denkt over het aanpakken van bepaalde zaken, stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk doet aan de hierboven aangehaalde vaststellingen.

Bovendien legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de bedreigingen die hij van de taliban zou hebben ontvangen. Zo stelt hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn vader door de taliban werd opgebeld om zijn zoon te overtuigen met hen mee te werken (stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontkent hij daarentegen dat de taliban zijn vader zou gecontacteerd hebben en stelt hij dat hij dit niet heeft gezegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken en dat dit misschien te wijten is aan een fout van de vertaler (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 19). Het is echter geenszins aannemelijk dat verzoeker dit niet zou hebben gemeld aan het begin van het gehoor, waar hij slechts stelt dat een ding moet worden verbeterd, met name dat het ging over de gebedstijd op donderdag en niet over het vrijdagsgebed (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 2 en 3). Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken sprak over drie dreigtelefoons van de taliban (stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermeldt verzoeker daarentegen slechts twee dreigtelefoons (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 14 en 15). Daarnaast is het ook niet aannemelijk dat verzoeker de tweede dreigbrief van de taliban, die hij gevonden zou hebben in zijn kamer in Kabul in het geheel onvermeld laat voor de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 10,

vragenlijst CGVS, p. 3). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelt verzoeker immers dat hij na de brief van de taliban die bij zijn ouders was aangekomen terugkeerde naar Kabul en dat zijn vader zijn reis regelde (stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen dat hij terugkeerde naar Kabul en er een huis zocht om zijn familie in onder te brengen. Pas bij het vinden van de tweede brief tien dagen later zou zijn vader gezegd hebben dat het beter was om Afghanistan te verlaten en zijn reis geregeld hebben (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 13, 14 en 15). Aangezien de bedreigingen van de taliban de kern uitmaken van verzoekers vluchtelingenrechtelijke vrees mag er van uitgegaan worden dat verzoeker hierover een consequent verhaal kan vertellen. Verzoeker blijft hieromtrent echter fundamenteel in gebreke.

De geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker wordt verder ondermijnd doordat verzoeker klaarblijkelijk de inhoud van de dreigbrieven niet precies kent. Zo kan verzoeker niet met zekerheid zeggen of in de brieven geschreven staat dat de taliban hem zal doden en verklaart hij expliciet de inhoud van de brief niet precies te herinneren (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 14). Tevens weet hij niet of de tweede brief instructies bevat (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 19). De verklaring van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat de brieven in het Pashtou zijn opgesteld, hetgeen verzoeker slechts op school heeft geleerd en beheerst als spreektaal, maar niet goed kan schrijven, kan deze vaststellingen geenszins weerleggen. Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker immers meermaals dat hij de inhoud van de brieven kan meedelen als hij ze mag lezen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 14 en 19). De vaststelling dat verzoeker de inhoud van de dreigbrieven niet kent doet ernstig afbreuk aan de ernst van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

2.4. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, verzoeker toegang heeft tot deze bescherming, en hij op een veilige en wettige manier kan reizen, zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land en er redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een alleenstaande volwassen man, heeft gestudeerd voor apotheker assistent, woont reeds sinds zijn hoger middelbaar onderwijs in Kabul bij zijn tante en later in een gehuurde kamer en heeft een stage gevolgd en gewerkt in het Indira Ghandi kinderziekenhuis in Kabul (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 3 t.e.m. 13 en stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 1 en 2). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor

deze rechtspraak op het richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggevallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Het door verzoeker in onderhavig verzoekschrift geciteerde Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse ministerie van buitenlandse zaken weerlegt bovenstaande informatie niet. Hieruit kan ook niet worden afgeleid dat het onredelijk zou zijn om te stellen dat er voor verzoekers een reëel vestigingsalternatief voorhanden is in Kabul. In het Ambtsbericht wordt namelijk gesteld dat de situatie van gedwongen terugkeerders geenszins te vergelijken is met deze van iemand die er bewust voor kiest terug te keren. De Raad wijst er in dit verband op dat de bestreden beslissing geen gedwongen terugleiding van verzoeker naar Kabul inhoudt. Waar in het Ambtsbericht negatief wordt geadviseerd met betrekking tot een intern vluchtalternatief voor iemand die elders in Afghanistan een gereede vrees heeft voor vervolging, verliest verzoeker uit het oog dat werd vastgesteld dat zijn voorgehouden vrees voor vervolging ongeloofwaardig werd geacht, zodat hij niet aannemelijk maakt dat het advies op hem betrekking zou hebben. De door verzoeker aangehaalde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB te ondergraven.

2.6. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van

het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF